

Vatanî Safları Birleştirme Heyetine ve Tüm Müslümanlara Açık Bir Mektup

İnsanların kabilecilik, bölgecilik ve milliyetçilik esâsına dayalı parçalanmışlığı ile belirginleşen bölünmüşlük, ihtilaf ve gruplaşma hali ve otorite için birbirleri ile çatışarak çıkar esâsına dayalı hükümet ve muhalefet şeklindeki siyasi ortamdaki parçalanmışlık hali ülkemizde yeni olan bir şey değildir. Ancak bâriz devletlerarası faktörün, özellikle beldemiz başta olmak üzere Afrika üzerindeki [Amerika-Avrupa] gibi devletlerarası siyasi kutuplar arasındaki şiddetlenen çatışmaya girmesi, durumlarımızı daha da kötüleştirdi ve ülkeyi, devletlerarası çatışma tarafları lehine kutuplaştırarak keskin bir pozisyona soktu. Sonuç da, Güney Sudan'ın Nifâşa Anlaşması ile ayrılması, Darfûr'da ve öteki yerlerde insanların birbirlerinin kanlarını akıtması, ülkenin bölgecilik ve kabilecilik esâsı üzerine parçalanmışlık uçurumuna yavaşştırılması oldu. Sömürgeci Kâfirler [Amerika ile Avrupa], tüm bunlarda gerek hükümet, gerek muhalefet, gerek silah taşıyanlar, gerekse insanların genelinden olsun, sırf İslam esâsı dışında düşünen Müslümanların evlatlarını bu savaşların yakıtları olarak kullanmaktadırlar.

Bizlere tuzak kuran bu Sömürgeci Kâfirlere, bizleri leziz bir lokma haline getiren şey, birbirimize sahîh bir bağ ile bağlanmamamız, tam aksine vatancılık, kabilecilik, milliyetçilik ve menfaatçilik bağları gibi fâsit ve düşük bağlar ile bağlanmamızdır.

Vatancılık bağına gelince; Fikrin düşmesiyle insanlar arasında ortaya çıkan bir bağdır. Zira bu içgüdüsel bir bağdır. Çünkü insanlar aynı toprak parçasında yaşamaları ve ona bağlı bulunmaları hasebiyle beka içgüdüleri onları nefs-i müdâfaya yöneltir ve üzerinde yaşadıkları toprak parçasını savunmaya sevk eder. Buradan da vatancılık bağı ileri gelir ki o, zayıf ve düşük bir bağ olup yabancı saldırı bulunması hali dışında tezâhür etmez ve saldırı olmadığında yani güvenlik durumunda bir etkisi yoktur. Vatancılık bağı bu vasfı ile parçalanmışlık, gruplaşma ve zafiyet görüntülerinden bir görüntü olup vahdet ve birliktelik görüntülerinden değildir. Nitekim Sömürgeci Kâfirler, vatancılıkla hem Müslümanların beldelerini zayıf ve kıytırık devletçiklere parçaladılar, hem de aralarına düşmanlık ve nefret sokarak bütünlüklerini parçaladılar. Böylece tek bir Ümmet olmak yerine zayıflayarak ve zelilleşerek; bu Sudanlı, şu Mısırlı diğeri Filistinli olmak üzere parçalandılar. Hakeza bir araya gelmek yerine paramparça oldular. O halde artık, *“vatancılık bağı esâsı üzerine saflar birleştirilsin”* denilebilir mi? Ayrıca vatancılık, siyâsî bir fikir değildir; yani insanların sorunlarına yönelik çözümleri olan bir fikir değildir. Bunun içindir ki insanların bu esâs üzerine bir araya getirilmesi veya bu esâs üzerine partilerin ve grupların kurulması imkânını tasavvur etmek hatadır. Buna dair delil, vatancılık esâsına dayanan devletlerin geçen asırlar boyunca beldelerimizdeki sorunlar karşısında tıkanıp kalmalarıdır. Bölgecilik bağı da vatancılık bağının bir yansımasıdır ki Sömürgeci Kâfirin beldelerimizdeki insanlara, *“Kuzey Sudan Güneyden farklıdır”* diyerek bunun tasvirinde başarılı olması, bozukluğu için yeterlidir. Nitekim bu hususta Güneyi, Kuzeyden ayıracak derecede mesâfe kat etmiştir. Şimdi ise bize, *“Doğu farklıdır, Batı'nın kendisine has niteliği vardır”* şeklinde tasvir ederek ülkeyi parçalama planlarını tamamlamada derinleşmektedir.

Kabilecilik [Milliyetçilik] bağına gelince; fikir daraldıkça insanlar arasında ortaya çıkan bir bağdır. Zira bu hâkimiyet sevgisinden neticelenmektedir ki bu da bekâ iç güdüsünün yansımalarından bir yansımadır. Bu, insanlar arasında husumetleri ve çatışmaları ortaya çıkaran bir bağdır. Bunun içindir ki sahiplerine hevâ ve diğerlerine karşı birbirlerini destekleme galebe çalar. Dolayısıyla bu gayr-i insanî bir bağdır. Bu bağlamda Darfûr'da kabilecilik esâsı üzerine insanlar arasındaki tüm dokunulmazların çiğnenmesi olaylarına dikkatleri yöneltmek istiyoruz.

Üç sacayağına gelince ki o, menfaatçilik bağıdır. Bu da dâimi olmayan geçici bir bağdır. Zira bu, menfaatle birlikte döner. Aynı şekilde bu da, daha büyük menfaatler karşısında pazarlığa maruz olduğundan insanları birbirlerine bağlamaya elverişli değildir. Bilakis menfaat ihtilaf ettiği zaman son bulur ve insanlar birbirlerinden ayrılır. Zira bu menfaatler tamamlanınca o da son bulur. Bundan dolayı ehline karşı tehlikeli bir bağdır. Nitekim Hükümet kendisini, kâfirlere menfaatçilik açısından bağlayarak Nifâşa ve kardeşleri olan Abûca ve Esmerâ Anlaşmalarına imza attı. Bunun üzerine Güney ayrıldı ve diğer bölgeler de ayrılmaya hazır hale getirildi. Hükümet tüm bunları, kâfirlerin kendisine yaptığı baskının azalacağı zehâbına kapılarak yaptı. Oysa Kâfirler, her sabah tâviz vermesi için baskıdan başka bir şeyi arttırmadı. Silahlı hareketlere gelince; onlar da kendilerini yabancılara menfaatçilik açısından bağladı. O da onların otoriteye ve ona bağlı olan servete ve diğer unsurlara ulaşması için maddi ve lojistik açıdan onları destekledi. Onlar ne yaptı? Kendi halklarını kazananın ve kaybedenin belli olduğu savaş adına ehlini savaş yakıtları haline getirdi. Çünkü gerçek gâlip, devletlerarası çatışma taraflarından birisidir. Muhâlefete gelince; aynı minval üzere olup iktidar koltuğuna ulaşmak için hükümeti düşürmek amacıyla politikalar üretmektedir. O kadar ki bizzat şeytan ile ittifak kuracak derecede otoriteye göz dikmiştir.

Ey Vatanî Safları Birleştirme Heyetindeki Kardeşler!

Ey Müslümanlar!

Gerçekten safları birleştirecek olan şey, insanın sahih bir bağ ile diğer insana bağlanmasıdır ki o, azîm İslâmî İdeolojik Bağdır. Zira o, insan hayatının tüm yönlerini tanzim eden bir nizâmın kaynaklandığı aklî akîdeye sahip yegane bağdır. İslâm Nizâmı, insanın sorunlarını çözümlemek üzere, bu sorunlara insanî sorunlar olması vasfından başka bir gözle bakmaz. Nitekim İslâm, Arap Yarımadası'nda nûrunu etrafa saçmaya başladığı sırada, burada aralarında düşmanlık, nefret, kabilevî çekişmeler ve menfaatçilik bağının yerleştiği insanlardan başka kimse yoktu ki bu insanlar, kalpleri ile İslâm'a imânın tadını tadar tatmaz, kendilerine İslâm'ın akîdesi ve nizâmı yerleşir yerleşmez birbirlerine kalpleri ısınarak ve birbirlerini severek diğer insanlardan ayrı olarak tek bir Ümmet halinde hayrı başkalarına taşımaya başladılar. Nitekim Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur:

“Hep birlikte Allah'ın ipine (İslâm'a) sımsıkı sarılın ve sakın ayrılığa düşmeyin! Allah'ın üzerinize olan nîmetini hatırlayın. Hani siz birbirinizin düşmanları idiniz de O sizin kalplerinizin arasını kaynaştırmış, böylece O'nun nîmeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de oradan da sizi yine O kurtarmıştı.” [Âl-i İmrân 103]

Ve şöyle buyurmuştur:

“Ve (Allah), onların kalplerini birleştirdi. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine de onların kalplerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Muhakkak ki O, Azîz'dir, Hakîm'dir.” [el-Enfâl 63]

Dahası Müslümanlar Irak'ı fethettiklerinde, burada Arap ve Fars asıllı Hristiyanlar, Mezdekler ve Zerdüşterler iç içe oturuyorlardı. Fars'ı fethettiklerinde, burada Fars dinini dîn edinmiş Acemler ile birlikte az miktarda Yahudiler ve Romalılar yaşıyorlardı. Şâm'ı fethettiklerinde, burası Hristiyanlığı dîn edinen Romalılara ait bir bölge idi ve burada Suriyeliler, Ermeniler, Yahudiler ile bazı Romalılar ile bazı Araplar yaşıyorlardı. Mısır'ı fethettiklerinde, burada Mısırlılar ve bazı Yahudiler ile bazı Romalılar yaşıyorlardı. Kuzey Afrika'yı fethettiklerinde, burada Berberiler yaşıyorlardı. Hindistan'ı, Harezmi, Semerkand'ı ve Endülü'sü de fethettiler. İşte tüm bu ülkeler farklı ırklara, dillere, dînlere, örflere, âdetlere, kânunlara ve kültürlerle sahip idiler. Buna rağmen İslâm, böylesine geniş bir coğrafyadaki tüm bu milletleri kendi potasında eriterek dîn, dil, kültür ve kânun birliğine sahip tek bir Ümmet haline getirdi. O halde bizler Müslüman olduğumuza göre, bu azîm İslâm, bir defa daha bizleri bir araya getirmekten ve eritmekten aciz midir? -hâşâ!-

Ey Vatanî Safları Birleştirme Heyetindeki Kardeşler!

Bugün sizler ile bu ülkedeki partiler ve siyasî güçler bir araya geldiniz. Elbette sizler, insanları ortak bir söz üzerine birleştirme yükünün ağır bir yük olduğunun farkındasınız. O halde boyunlarınızdaki sorumluluk emânetinin, bu meseleye yegâne sahih zâviye olan İslâm zaviyesinden bakmayı sizlere vacip kıldığının farkında olmanız da kaçınılmazdır. Zira insanlık tarihi boyunca insanları gerçek anlamda birleştirebilme başarısını gösteren ancak ve sadece İslâmî ideolojik bağdır. Nitekim on üç asır boyunca onların saflarını bir kılmış, kudretlerini güçlendirmiş ve onlar da tek bir devlet çatısı altında, Hilâfet Devleti'nde yaşamışlardır. Sosyalist-Komünist ideoloji acze düştüğü zaman, bünyesindeki devletler, milliyetçilik ve dînî esâslar üzerine, tıpkı tespih taşları gibi etrafa saçıldılar. Kezâ azınlıklar ve etnik köken kurtlarının delik-deşik ettiği ve göçmen olduğu için ötekini dışlayan Kapitalist ideolojinin durumu da Komünizminkinden pek de farklı değildir. O halde hala ideolojimizin kıymetini fark etmeyecek misiniz?

Hem dünyanın hem de Ahiretin izzeti için sizlere sesleniyoruz ki vecibenizi yerine getiriniz, Allah'tan ittikâ ediniz ve dosdoğru söz söyleyiniz:

“Ey iman edenler!

Allah'tan ittikâ edin ve dosdoğru söz söyleyin. (Böyle davranırsanız) Allah işlerinizi düzeltir ve günahlarınızı bağışlar. Kim Allah ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur. Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, (sorumluluğundan) korktular. Ama onu insan yükledi. Doğrusu o çok zâlim, çok câhildir.” [el-Ahzâb 70-72]